

TEXT DEL PROGRAMA. OVIDI MONTLLOR

Toti Soler

Per l'Ovidi el gest era fonamental. Sempre sortia vestit de negre, perquè ell volia que es veiessin la cara i les mans.

Jana Montllor

Jo, a l'Ovidi, l'estic descobrint bastant ara, no? A través del que ha fet, no? La seva feina, i a través dels seus amics que me'n parlen molt, perquè jo, de fet era molt petita... Tenia 15 anys quan va morir.

Joan de Sagarra

L'Ovidi a vegades cantava i era com si pelés una taronja i es fiqués els grills a la boca i anava cantant, no? Donava una sensació d'una sabiduria popular, apresada, vull dir que no és una cosa... que no s'aprèn a escola, i al mateix temps una malícia...

Raimon

El que és més difícil, i el que més s'ha d'aconseguir, és omplir l'escenari. Que quan tu surtis, encara que surtis sol, sense res, l'escenari estigui ple. I això hi ha qui ho té i qui no ho té. I l'Ovidi ho tenia.

Títol: Ovidi Montllor, la força i el gest

Narració

L'Ovidi és un dels grans de la cançó. Amb personalitat pròpia, el seu és un gest compromès amb les classes desfavorides. En les seves cançons, hi trobem la denúncia incisiva, la paraula tendra i la veu dels poetes.

Música: La samarreta

*Jo sóc fill de família molt humil.
Tan humil que d'una cortina vella
Una samarreta em feren: vermella.
D'ençà, per aquesta samarreta,
No he pogut caminar ja per la dreta...*

Arxiu Personatges, TVE, 1978

Sí, el meu pare era anarquista, i tenia molta consciència de classe. Precisament, potser per això, una de les coses que més ha respectat ell sempre ha estat a la gent. I és una de les coses que més m'ha inculcat. Per banda de la meva mare, el que més m'ha agradat ha sigut l'estima a la vida.

Narració

Venir d'una família pobra i anarquista el marca. També ho fa el seu poble, Alcoi, on neix el 1942.

Música: El meu poble Alcoi

*El meu poble Alcoi.
Té costeres i ponts,
Música de telers;
Té muntanyes que el volten
I li donen fondor...*

Alexandre Soler

Alcoi mos marca a tots. Alcoi és com una olla: tancat, en la que ací hi ha que reinventar-ho tot. L'alcoià és un personatge amb molta iniciativa i molt... furgador, que diem ací.. furgador, escarva, busca.. i, además, jo crec que l'entorno, el trobar-se dins de l'olla, estem prou incomunicats, tot això fa que s'aguditzí l'ingeni i es moga.

Narració

L'Ovidi es mou. Deixa els estudis als 12 anys. Treballa en molts oficis i, després de la feina, fa teatre. Als 20 anys es casa amb l'Adela Abad i tenen una filla, l'Helena. Però el matrimoni no va bé i acaba desfent-se. Enmig d'aquest procés, l'Ovidi decideix anar-se'n a Barcelona.

Narració

Joan de Sagarra és un dels amics que marca més l'Ovidi en aquests primers anys de vida barcelonina.

Joan de Sagarra

L'Ovidi va fer molts oficis a la seva vida, per guanyar-se la vida. Va ser pastor d'ovelles, perruquer de senyores...

Arxiu Personatges, TVE, 1978

Eh... teixidor, mecànic de radiadors de cotxe, cambrer, xofer, ferrer, pastor de.. pastor de cabres, eh..., en un magatzem com a peó...

Joan de Sagarra

I quan va venir a Barcelona un dels seus primers oficis va ser cambrer del Ritz. Quan acabava el torn, perquè no s'emportessin res, els hi feien girar les butxaques, i l'Ovidi es va inventar unes butxaques de plàstic, unes cosides aquí al pantaló, on hi amagava una mica de *roast-beef*, hi amagava unes gambetes, hi amagava una mica de pernil serrano, i, el dia que hi havia sort, una llagosteta i tot hi amagava.

Narració

A Barcelona, l'Ovidi entra en contacte amb grups de teatre independent i amb la militància antifranquista. Els Lucchetti l'acullen a casa seva.

Alfred Lucchetti

Nosaltres érem en un grup que ens dèiem "El camaleó", lligat amb un altre grup que es deia "Pipironda", grups mítics que ara ja han passat a la història. I un dia, assajant a casa de l'Àngel Carmona, que era el nostre gran mestre -ell tenia un petit departament on nosaltres assajàvem allà les diferents obres- i un dia "ring" va sonar el timbre de la porta, vam obrir la porta i allà hi havia aquell noi amb una cara com de "perdó per molestar". Ja saben que era així, l'Ovidi, sempre demanava perdó. "Perdó per trucar, perdó per molestar... segueixin l'assaig."

Marta Molins

Amb l'Ovidi ens vam conèixer al teatre. Va entrar per una porta i vaig pensar: "Ostres, és atractiu!" I li vaig preguntar a una noia que estava al costat -la Conxa Teixidor, em sembla que era- li vaig dir: "Qui és?" I em diu: "Es diu Ovidi." "Ostres, està bé, no?" Diu: "Ui, ens agrada a totes!"

Marta Molins

Ell era molt apassionat, era una persona sensible, sensible i dolç. Tenia una força, sota aquell físic petit, no? Tenia uns sentiments molt forts. Jo trobava que era una persona... Ara et diré una cosa que potser no s'espera, no? Però penso que era sofisticada, no? Sí, sí, jo penso que era una persona sensible, culta, autodidacta totalment, però que es va cultivar el suficient per triar els mestres, en el sentit dels quals ell aprenia.

Narració

Amics com Lucchetti, Carandell o Sagarra l'animen a cantar. L'Ovidi s'hi llança al 1968, acompanyant I Raimon i I Quico Pi de la Serra.

Joan de Sagarra

Sí, era un noi molt receptiu, era una esponja, s'obria a qualsevol cosa, llibres que li deixava el Carandell, coses que li parlàvem nosaltres, i després hi havia tot el món, diguéssim, lo que en diríem la parafernàlia teatral: ell tenia que aprendre què es fa amb un cos quan se surt amb la guitarra, si deixo la guitarra...

Raimon

A mi el primer que em va parlar de l'Ovidi Montllor va ser el Joan de Sagarra, que em va dir que hi havia..., diu *"hi ha un xicot valencià"*

com tu, que canta molt bé, i, a més a més, fa una cosa que ningú de vosaltres feu, que és que està a l'escenari i gesticula." Clar, amb guitarra no podia gesticular gaire!

I clar, ell era el que començava, i en certa manera li fèiem bromes. El Quico i jo fèiem bromes. En els viatges d'avió, doncs, li amagàvem el cinturó, i ell..., i aleshores deia... Saps allò del cinturó de l'avió? Una part, el Quico se la posava sota el cul, i l'altra part me la posava jo sota el cul i ell no tenia cinturó. Aleshores cridava "l'azafata" per dir que no tenia cinturó. Ha, ha, ha! Bueno, bromes d'aquestes.

Marta Molins

Jo vaig estar amb ell precisament quan va iniciar-se en la cançó. Quan el vaig conèixer en devia tenir dues o tres com a molt. Jo recordo un dia que havia fet una cançó. "*Mira, mira, escolta-la...*" no? "*Mira*" i es posa a cantar allà amb la guitarra, no? I comença, no? I comença allò "*papapapapapa*" i clar, jo anava fixant-me en aquells llavis, que tenia uns llavis que cridaven molt l'atenció, no? Uns llavis molsuts, i jo anava mirant aquells llavis fent això, no? I només veia aquells llavis. Pensava "*quina cançó més rara!*" Clar, perquè jo estava acostumada a escoltar els Beatles, els Rollings...

Música: "La fera ferotge"

*Jo, que no tinc ni casa,
Ni cotxe, ni un carret,
Em vaig trobar, aquell dia,
La fera pel carrer.
Tremolant i mig mort:
-Ai Déu, redéu, la fera!
I en veure'm tan fotut
Em va dir molt planera:
-Xicot, per què tremoles?
Jo no te'm menjaré.
-I doncs, per què t'escapes
del lloc que tens marcat?
-Vull parlar amb l'alcalde
i dir-li que tinc fam,
que la gàbia és petita,
jo necessite espai.*

***

*Per ordre de l'alcalde
Es fa saber a tothom
Que la fera ferotge
Ja no ens traurà la son.
I gràcies a la força*

*No ha passat res de nou,
Tot és normal i "maco"
I el poble resta en pau. Au.*

Narració

Les primeres cançons són encara senzilles, però, com va dir l'intel·lectual Joan Fuster, són "cançons amb passió d'ira".

Raimon

Teníem motius per tenir passió d'ira, eh? És clar, compte ????? de la situació de la dictadura, la quantitat de misèria que hi havia en el país, les dificultats per poder desenvolupar-te com a persona, des de tots els punts de vista, tot això, quan tu ho sents, i surt la força...

Toti Soler

L'esperit valencià sortia, i era com molt valent, molt clar, i estripava... I la gent es petava de riure.

Narració

Es fa difícil entendre Ovidi Montllor sense Toti Soler. El guitarrista col·labora des del principi amb l'Ovidi, i a partir del 1974 es converteixen en parella professional. L'estil del cantant madura i pren volada.

Toti Soler

Ens enteníem molt bé, teníem molta sintonia, teníem una capacitat creativa que era una cosa, com que ens sortia molt natural...

Joan de Sagarra

A veure, l'Ovidi és un autodidacta, i el Toti, quan el coneix, el Toti és un petit Mozart de la guitarra, el Toti ve d'una família de músics, i el Toti fa amb la guitarra el que vol.

Música: Homenatge a Teresa

*Ella ens va dir d'on veníem
I que els reis d'Orient
No existien.
Ni llops ni esperits.
Ens parlava de l'amor
Com la cosa més bonica
I preciosa.
Sense pecat.*

*Ens ensenyà a ballar,
A cantar i estimar.
D'això ella era
la que més sabia.*

Narració

L'Ovidi no sols escriu cançons de denúncia, plenes d'ironia i de mala baba. El cantant també necessita evocar paisatges i persones estimades, com la Teresa, una dona d'Alcoi que va marcar la seva infantesa.

Alexandre Soler

Ell tenia un carinyo molt especial a tot lo viscut ací, als personatges, als barets, als venedors de cegos... a tot un món que ja ha desaparegut, per cert, que estava molt entranyable, era riquíssim en humanitats, bueno, era una barbaritat, hasta el punt de, a cada viatge que venia, em demanava que li contara anècdotes i coses que hagueren passat, i em preguntava "Viu fulano?" "Sí..." "I l'altre?" "Ja està tombat, no?" "Sí, sí..."

Antoni Miró

Quan ens ajuntàvem amb els amics o això, l'Ovidi sempre era el centre d'atracció, no? Perquè era el més divertit, sempre estava contant acudits, perquè sempre estava fent el pallaso, sempre estava fotent-se de tot i de tots.

Música: Perquè vull

*Vam viure amb gent, amb gent molt bona. Perquè vull!
Perquè estic tip del contrari!
Tot era meravella. Perquè vull!
Perquè estic fart de fàstics!
Tot era de tothom. Perquè vull!
Perquè tot és de tothom!
Acabe la cançó. Perquè vull!
Tot comença en un mateix.*

Antoni Miró

És que de l'Ovidi es té una imatge un poc falsa, que a mi no m'agrada gens quan es parla d'una persona marginada. Sempre un poc com oblidada. L'Ovidi jo crec que va gaudir de una vida fantàstica. Lligava amb qui volia, s'ho passava pipa, es divertia una burrada...

Alfred Lucchetti

Ell tenia molt èxit amb les dones...

Marta Molins

...i ell, pues, doncs era una persona que es feia estimar, i crec que també es feia una mica la víctima, no? Per conquerir...

Joan de Sagarra

Jo sempre li havia dit que s'assemblava a un gos apallissat.

Marta Molins

Era molt gelós, gelós inclús de la minifalda que portava jo, no la suportava.

Montse Blanes

Sembla que la gent d'esquerres i així no tinguéssim que ser tan gelosos, perquè tindríem que entendre les coses més bé, però ell era molt gelós, sí.

Alfred Lucchetti

I es veu que era molt viril, i a les dones els hi agradava aquest detall.

José Luís Borau

Nada más verle, me di cuenta que era el personaje. Un chico de pueblo, era un chico de bosque, pero en fin, un chico de pueblo, un chico rural, con vida interior, dominado por elementos exteriores, sobretudo por la madre, evidentemente, y que entonces alimenta una admiración por su madre, pero al mismo tiempo un rencor por ella. Y eso estaba en la mirada, la manera de moverse, no sé, no te lo puedo explicar, solo sé que yo vi que era él.

Narració

A les acaballes de la dictadura, l'Ovidi protagonitza "Furtivos", una pel·lícula que bombardeja els principis sagrats del franquisme. El cantant entra en el món del cinema per la porta gran.

José Luís Borau

Él tenía más miedo que yo porque era un hombre, bueno ya le conocéis, muy responsable, que le asustaba un poco ¿no? Ay, yo esto no lo voy a saber hacer o no tengo preparación para hacer esto... Y me decía: *"Bueno tu estás seguro, porque claro yo..."* Y yo le decía: *"yo estoy totalmente seguro."*

Javier Montllor

I te'n vas al cine i veus a la gran pantalla al teu germà, no? i veus que ho fa hasta bé! Pues entonces ja et dones compte de que sí, de que evidentment este tio que anava cantant, que era el teu germà, i totes aquestes coses, que creava moltes discrepàncies polítiques, a la gent em referisc... pues, además, és un bon actor.

José Luís Borau

Pero una de las primeras escenas que rodamos de Ovidi y su madre, o sea, Lola Gaos, pues era cuando Ovidi saca, arranca a su madre de la cama para ponerse con su novia, pues entonces Lola le dio una patada a Ovidi i lo lanzó contra la pared y entonces Ovidi, con la mano derecha, se apoyó instintivamente contra la pared. Y entonces se rompió la mano. Y claro aquello fue terrible, porque se había roto la mano. Primero había que continuar la película, y una película con la mano derecha rota, pues, y estábamos al principio de la película, era un problema mayúsculo. Pero además Ovidi se ganaba la vida cantando y tocando la guitarra con la mano derecha. Claro, yo dije: "Es que este hombre, como lo dejemos inútil, no es que nos carguemos la película, es que nos hemos cargado su carrera."

Arxiu Personatges, TVE, 1978

Montserrat Roig pregunta: De vegades no et fa una mica d'angúnia que el públic et conegui eh... sobretot en determinats llocs, perquè vas ensenyar el cul a "Furtivos"?

Ovidi: No, no... Jo crec que això no és bastant exacte.

José Luís Borau

Yo creo que para él enseñar el culo no supuso un drama muy grande, entre otras razones porque sólo ocurría en un plano general y en ese plano general estaba primero Alícia Sánchez desnuda, que a ella sí que le importaba. Entonces estábamos tan pendientes de que el perro agarrara la cuerda del cerdo y tirara de la cuerda del cerdo y que Alícia no se pusiera histérica, que yo creo que pues a él no le preocupaba demasiado.

Música: Culminació

*Em preocupa el meu cul,
Senyores i senyors.
I us en demane excuses.
Però m'és molt penós.
Em preocupa el meu cul.
D'un temps ençà és negat.
Se m'ha tornat gandul.
Se'n diu alliberat.
Em preocupa el meu cul,
Em preocupa el meu cul.*

Narració

Als anys 70, neixen les "6 hores de Canet", que congreguen milers de persones. L'Ovidi hi participa cada any. Ja és un personatge popular. Ha arribat dalt de tot. Ha captivat un públic que l'admira tant pels seus principis i la seva força com per la ironia sobre ell mateix.

La Montse Blanes comparteix amb l'Ovidi aquesta etapa.

Montserrat Blanes

L'Ovidi, dalt de l'escenari, es feia gran... una presència molt forta. Realment, tal com ell, ademés, ho feia, casi sempre doncs amb negre i aixís, era una cosa molt especial, molt màgica... sobretot dient la poesia.

Toti Soler

Jo recordo actuacions amb una grandíssima emoció i amb una grandíssima força, i més d'una vegada havíem acabat darrere l'escenari, doncs, sense poder parlar de l'emoció i aguantant-se les llàgrimes.

Montse Blanes

Ell tenia costum de treballar a la nit. Uns moments encantadors eren quan ell composava, i... doncs, posava música, composava, ballàvem, enceníem l'espelma... i podíem estar doncs 8 o 10 hores, doncs, composant, xerrant, mirant llibres...

Narració

Amb la Montse Blanes, l'Ovidi hi té la segona filla, la Jana. Viuen durant uns anys a Canet, fins que se separen i el cantant torna a Barcelona.

Jana Montllor

Ens vèiem els caps de setmana, ens trobàvem normalment a dalt de la Rambla, passejàvem per les Rambles i anàvem a dinar a l'Amaya, sempre. I a la mateixa Amaya triàvem la pel·lícula que a mi m'agradava, anàvem al cine, ell s'adormia, sempre, jo l'havia de despertar perquè roncava... Bueno, un desastre! I res, després anàvem cap a casa. Llavors era una mica la contrapartida. Ell venia amb mi al cine i jo, pues, mirava el partit de futbol amb ell. I res, després de sopar, pel·lícula. I el diumenge, doncs, Tibidabo per la nena, clar.

Jana Montllor

No el vaig veure mai com el gran artista que està pujat dalt de l'escenari, no? Perquè era una persona molt conseqüent. De fet, com es mostrava en públic era en privat, no? I era molt humil i el que feia ell era la seva feina.

Narració

Als anys vuitanta, la feina de l'Ovidi es diversifica. Arriba a participar en més de cinquanta pel·lícules, torna a fer teatre i, fins i tot, surt per televisió. Però sovint ho fa per necessitats econòmiques més que artístiques. I és que amb l'arribada de la democràcia la cançó pateix un daltabaix.

Raimon

Jo vaig començar a fer *Al vent* i de seguida va haver-hi gent que li va agradar, no? L'Ovidi va tenir que fer-se el seu públic, diguem-ne, a poc a poc. I se'l va fer. I quan se'l va fer, va començar a anar aquesta cosa de l'acabament de la dictadura i l'arribada del sistema parlamentari, i aquí, no sé per què, quan teníem un moviment increïble de cantants, tant de dones com d'homes, va haver-hi, sobretot a la gent que havia estat més en contra de la dictadura, un intent de borrar-nos. Vull dir, s'ha mort el Franco, mort a aquests. I clar, si te pillaren més feble o més fort, aguantares més o aguantares menys. I l'Ovidi això ho va viure molt amargament.

Arxiu Personatges, TVE, 1978

Ovidi: Jo si em passe, per exemple, cinc mesos fent cinema, vaja, això ja ha passat, aleshores automàticament comencen a sortir notes i històries que diu que no, que l'Ovidi ja ha deixat de cantar, que ja no és un cantant.

Francina Aloy

O s'havia d'exposar el cantant a organitzar una cantada ell, tant si perdia diners com si no. I l'Ovidi era una persona poc decidida a fer aquestes coses. I no ho feia.

Joan de Sagarra

L'any 1982 el proposen per la Creu de Sant Jordi, i a l'any 1982 l'Ovidi diu que no a la Creu de Sant Jordi, diu, perquè no està d'acord amb la política de la Generalitat envers la cançó.

Actuació 5: Preludi

*I perquè ja no hi manca res,
Els tens a casa i ets pres
dels polítics.
Jo els denuncio emparat*

*Per la incompatibilitat.
Beu-te el cítric.
Xupa't la mandarina*

Narració

L'últim disc que l'Ovidi enregistra en un estudi de gravació és al 1980. Després, durant més de deu anys, cap discogràfica ni cap institució s'interessa pel seu treball / pel que fa.

Joan de Sagarra

Bueno, esclar, tenia un defecte, que no era una persona políticament correcta. Una vegada em van explicar que a un d'aquests senyors, que devia ser conseller de cultura o director general de no sé què, pues en un moment determinat els va citar en el seu despatx per parlar, en fi, d'una subvenció o lo que fos i aquest senyor tenia una taula de vidre molt bonica. I em penso que hi havia pues una estatueta i l'Ovidi estava empenyat. I em penso que en un moment determinat va agafar l'estatueta, i va dir: "*Bueno, aquí hi ha calés o què? Plaf!*" Ojalà molta gent hagués tingut aquesta virtut que tenia l'Ovidi d'esclafar-li l'estatueta als morros del director general, que no, nosaltres estàvem demanant lo que era just.

Neus Solsona

Bueno, es que en aquel momento que yo lo conocí, no tenía conciertos, no tenía películas tampoco. Estuvo, no sé... estaba en un momento difícil, pues aquellos baches que pasas, ¿no?

Narració

L'Ovidi passa els darrers anys de la seva vida al costat de la Neus Solsona. Són anys difícils, però continua treballant amb el Toti en projectes relacionats amb els poetes. Aquest és un dels camins més arriscats i intensos de la seva carrera artística.

Toti Soler

Aquests muntatges poètics..., van començar amb el Salvat-Papasseit a l'any 76; l'Ovidi ja en tenia moltes ganes de fer-ho, i allò va ser extraordinari perquè vam estar no sé si una setmana o deu dies al teatre Poliorama de Barcelona omplint cada dia.

Música: Dóna'm la mà

*Dóna'm la mà i arrecera la galta
sobre el meu pit, i no temis ningú.
I les palmeres ens donaran ombra.
I les gavines sota el sol que lluu
ens portaran la salabror que amara,
a l'amor, tota cosa prop del mar*

Toti Soler

I, clar, ens vam engrescar, allò va ser una meravella, i vam dir: "Va, doncs hem de fer més poetes." I després vam fer el "Coral romput" del Vicent Andrés Estellés, després amb aquesta.. en aquest desert discogràfic, doncs clar, lamentablement no tenim enregistrats la majoria dels muntatges que vam fer, això és una llàstima.

Joan de Sagarra

Tenia una sensibilitat extraordinària cap als poetes, però havien de ser poetes, vull dir, de terra, de sang, eh? De sol, de color, forts.

Toti Soler

Havíem arribat a fer la música gairebé simultàniament a que ell anés llegint, que ens miràvem i dèiem: "Noi, això és massa!"

Narració

L'últim projecte que l'Ovidi presenta dalt d'un escenari és sobre poemes de Josep M. de Sagarra. Però llavors ja està malalt. Un tumor a l'esòfag li va apagant la veu.

Neus Solsona

Con el proyecto de Sagarra Ovidi trabajó muchísimo, porque fue leer muchísimos poemas y luego escogerlos, después poner música. Esto le llevó mucho trabajo pero lo hizo con mucho amor y mucho cuidado. La verdad es que estuvo muy contento de este trabajo. Yo creo que él sabía que era el último trabajo que él hacía. Bueno de alguna manera todos lo sabíamos pero no queríamos reconocerlo, ¿no?

Música: Vinyes verdes vora el mar

*Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
Raïm negre, pàmpols d'or,
Aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...*

Neus Solsona

Asumió la malaltia l'Ovidi ocho días antes de morirse. Lo asumimos los dos. Me vino a la cama y me dice: "Neus, em sembla que me'n vaig."

Música: Les meves vacances

*Porteu-me a Alcoi,
Que és el meu poble.
I allà on comença
el barranc del Cinc,
prop d'un romer,*

*al seu costat,
deixeu-me ja.
Així tindrè l'aroma bo.
I a prop també
del rierol.
Així a les nits,
amb la quietud
vindrà la música.
Però llavors,
no em moriré,
faré vacances!*

Narració

L'Ovidi mor el març de 1995 i, tal com diu a la cançó "Les meves vacances", la família i els amics tiren les cendres al barranc del Cinc, a Alcoi.

Toti Soler

Un home que s'havia proposat aprendre i pujar, anar amunt, però amb qualitat. No amb ambició de diners, no amb ambició de poder, amb l'ambició de ser un artista de veritat.

Joan de Sagarra

Jo puc posar *l'Homenatge a Teresa* o puc posar *El meu poble Alcoi* i automàticament tinc l'Ovidi aquí, davant, rient, feliç. O sigui, connecto immediatament, i m'omple. Vull dir, són cançons que les necessites per viure, i sobretot per sobreviure.

Raimon

Jo el que voldria és que aquelles cançons d'Ovidi, les cantés gent jove, amb la sensibilitat que ells tenen avui, perquè les cançons estan ahí.